

Εφημερίδα : «Η Βραδυνή»

Κριτική Θεάτρου : Μαρίκα Θωμαδάκη

«Θέατρο Παραμυθίας»

Αλμπέρτας Τσοπανάκη : «Κορίτσι...Γυναίκα...Ερωμένη...Μαμά...»

Σκηνοθεσία : Αλέξανδρος Λιακόπουλος

Φωτισμοί : Τάκης Μελίδης

Σκηνικά : Κωνσταντίνος Κυπριωτάκης

Μουσική επιμέλεια : Γιάννης Μπάμπαλης

Ερμηνεύουν : Μιράντα Κουνελάκη, Αλμπέρτα Τσοπανάκη, Βιργινία Αποστολοπούλου, Στέλλα Κωνσταντάτου, Αναστασία Γεωργίου, Τατιάνα Αρκούδη, Γεωργία Μπαρτζώκα, Άννα-Βέρα Κωνσταντινίδου, Γιώργος Κοντοπόδης.

Σε ατμόσφαιρα αποθήκης, που διαμορφώνει το επιτυχημένο σκηνικό του Κωνσταντίνου Κυπριωτάκη, διεκπεραιώνεται η σκηνική εκφορά και ροή του έργου της Αλμπέρτας Τσοπανάκη, «Κορίτσι...Γυναίκα...Ερωμένη...Μαμά...», έργου με πολυσχιδείς αμυχές του δραματικού πιθανού και δυνάμει ισοδύναμου μιας τουλάχιστον καταστασιακής πραγματικότητας. Ο τίτλος του έργου προοικονομεί εξάλλου τις πολλαπλές αναγωγές της λεπτομέρειας σε καθόλου θεώρηση της διαχρονικής γυναίκας εν σχέσει προς το ‘αιώνιο’ θηλυκό των συναρτήσεων με το ρευστό υπόβαθρο του ‘εδώ και τώρα’. Η Αλμπέρτα Τσοπανάκη σκιαγραφεί στον μικρόκοσμο του θεατρικού της έργου διάφορα πολυδυναμικά μηνύματα, αποδίδοντας μέσα από μια επίφαση δραματοποιημένου ‘αλαλούμ’, ορισμένες επιμέρους γελοιογραφίες προσώπων και συναφών προς αυτά συμβάντων. Έτσι, η αφηγηματολογία δι’ ενός πορτραίτου, για παράδειγμα, καθίσταται γενικό αιτούμενο χάρη στις μετωνυμικές προεκτάσεις των δεσποζόντων χαρακτηριστικών. Υπ’ αυτήν την οπτική γωνία, η συγγραφέας ακυρώνει τις γενικότροπες προοπτικές των δραματικών της προσώπων· εστιάζει δηλαδή την προσοχή του θεατή στο εξόφθαλμο της συλλήψεως μιας γενικής αλήθειας των δρώντων ως δραστών και υπευθύνων της δημιουργίας ανεξαρτήτων δραματικών δομών και σημειακών συστημάτων των αλληλεπιδράσεων και των συγκρούσεων.

Η σκηνοθεσία του Αλέξανδρου Λιακόπουλου ‘πέφτει κουτί’, όπως λέμε, στην ιδιότροπη κατασκευή του έργου της Αλμπέρτας Τσοπανάκη θυμίζοντάς μας παλιότερες επιτυχίες του σκηνοθέτη («Σκρατς» του Cori π.χ. σκηνοθεσία-σημείο αναφοράς και στις δύο αποδόσεις του έργου). Ο κ. Λιακόπουλος χειρίζεται άνετα το ‘κομπούζιο’, το οποίο ανυψώνει σε αίσθηση τακτοποιήσεως χαοτικών συστημάτων του έργου και σε πεποίθηση δημιουργίας συγκεκριμένου στυλ. Πράγματι, η εν γένει υφολογία της παράστασης εγγράφεται σε κατασταλαγμένες κινήσεις βάσει μιας σκηνικής κοσμοθεωρίας του σκηνοθέτη, η οποία στηρίζεται στην εξάλειψη στεγανών περιβλημάτων, που θα στερούσαν ενδεχομένως την ελευθερία των ηρώων του έργου, αλλά και την ελευθερία των εξαιρετικά εναρμονισμένων προς το στόρι

φωτισμών του Τάκη Μελίδη καθώς και των μουσικών καταιγισμών του Γιάννη Μπάμπαλη. Πιστεύω ότι η σκηνοθετική διευθέτηση του έργου της Αλμπέρτας Τσοπανάκη δίνει την ευκαιρία στον θεατή να παρακολουθήσει με αμείωτο ενδιαφέρον τα σε υπερβολικό βαθμό συσσωρευμένα δραματικά περιστατικά και να ξεμπερδέψει μόνος του το κουβάρι των μη ορατών υπαινιγμών που κατακλύζουν την δράση του λόγου. Άλλωστε, ο κ. Λιακόπουλος διευκολύνει την υποκριτική ανάπτυξη των ρόλων μέσω ενός άψογου ταχύρυθμου, που όχι μόνο αποκλείει τη σκηνική χασμωδία, αλλά, κατά κύριο λόγο, προβάλλει χαρακτηριστικά την αθωότητα της αμηχανίας και το ανεπιτήδευτο της ενσαρκώσεως των ρόλων.

Ως Μαρτσέλλα, η Μιράντα Κουνελάκη, δημιουργεί ολοκληρωμένο χαρακτήρα σε όλες τις δυνατές αποχρώσεις του ρόλου, παίζοντας παθιασμένα, με ιδιαίτερο κέφι και μπρίο. Η κ. Κουνελάκη, έμπειρη θεατρική ηθοποιός, υπογραμμίζει εύστοχα την μπαρόκ σύλληψη και την διφυΐα του χαρακτήρα της Μαρτσέλλα. Αντίθετα, η Αλμπέρτα Τσοπανάκη στον ρόλο της ηθοποιού-Τζούλια υποδύεται την ηρώida μονοεπίπεδα επικεντρώνοντας με επιδεξιότητα τις δυνάμεις του ρόλου στο εστιακό σημείο ενός καταλυτικού ανέκφραστου. Η κ. Τσοπανάκη εκφράζει με σπαρακτική αδιαφορία το μονοδιάστατο ενός χαρακτήρα, που εκ προοιμίου δηλώνει την έννοια του πολυσύνθετου και του ανήσυχου.

Στον ρόλο της Τζίνα, η Βιργινία Αποστολοπούλου, συνθέτει το πρόσωπο της αναφοράς βάσει επαναληπτικών στοιχείων, δηλωτικών ενός κώδικα υποκριτικής της ασύνδετης εκφοράς, εμφανιζόμενη ενίοτε αδόκιμη και χαλαρή, όπως άλλωστε και η Τατιάνα Αρκούδη (Ρένα), η οποία αποδίδει με κινήσεις ακριβείας την λούμπεν αλλά φλου κατάσταση της ηρώιδας στα όρια μιας αισθητικής του 'χαβαλέ'. Στην ίδια γραμμή κινείται η Βούλα της Στέλλας Κωνσταντάτου, της οποίας αντίποδες μπορούν να θεωρηθούν η Ελένη της Άννας-Βέρας Κωνσταντινίδου και η Αντριάννα της Αναστασίας Γεωργίου.

Αξίζει, μολαταύτα, να σταθεί κανείς ιδιαιτέρως στην ηθοποιό Γεωργία Μπαρτζώκα, η οποία ερμηνεύει σε βάθος το ρόλο της 'θεούσας' Βιολέτας ανάγοντάς τον σε υποκριτικό ολοκλήρωμα με αρχή, μέση και τέλος. Η κ. Μπαρτζώκα ενσαρκώνει ένα σαφές και διακριτό στην σύλληψή του ήθος, που της επιτρέπει να ελιχθεί σε εύρος και βάθος. Η ηθοποιός αποδίδει, εντούτοις, ολόκληρη την γκάμα χρωματισμών του θεατρικού χαρακτήρα, περιλαμβάνοντας σε αυτήν και την αθέατη πλευρά του οπτικοακουστικού λόγου στον οποίο εγγράφεται.

Στον ρόλο του Στέλιου, ο Γιώργος Κοντοπόδης κινείται στους ρυθμούς του γυναικείου θιάσου, κατορθώνοντας όμως να δημιουργήσει την διαφορά δυναμικού μέσα από την αντίστιξη εν σχέσει προς ένα έκαστο των γυναικείων ρόλων. Ο Στέλιος του κ. Κοντοπόδη είναι πειστικότετος και διασφαλίζει την πλήρη εξέλιξη του ήρωα από μια μέση κατάσταση μέχρι την κλιμάκωση της κορύφωσης, η οποία αποκρυσταλλώνεται στο τελεσίδικο της αποδοχής.

Δημοσίευση: 17/4/2003